

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 17. szám

2014. szeptember 29.

Testületi ülés Záhonyban

Szeptember huszonhatodikán tartotta soros ülését Záhony Állomásfőnökség bizalmi testülete. Az ülésen megvitattuk az elmúlt időszak szakmai és szervezeti változásait. Kongresszusi küldöttként tájékoztattam a testületet szakszervezetünk kongresszusáról, illetve az ott elfogadott KSZOSZ-tagságunk január elsejével bekövetkező megszűnéséről. Döntés született a közelgő alapszervezeti választások lebonyolításának módjáról, a különböző tennivalók felelőseiről is.

Pokolné Tünde

Utópia

Rossz szokásom, ha otthon barkácsolgatok, mindig szól a rádió. Minap is tettem-vettem, amikor megütötte a fülemet egy refrén: „senki se veheti el azt, ami csak a tiéd...”. Rögtön az ugrott be, hogy aki ezt írta, vajon melyik országban él?

Tudom, a dal nem az utóbbi évek történéseiről szól, de azért magamban elkezdtem sorolni azokat a dolgokat, melyek úgy tűntek el, mint a huzat, ráadásul hiába próbált bárki is tiltakozni, vagy legalább alkudozni, a szél félresöpört mindent és mindenkit.

Volt már itt játékgép (kaszinó?), magán-nyugdíjpénztár (einstand?), munkánk törvénykönyve, trafikbuli (jutalmazás?), de még iskola államosítás is (annak szól a nóta, aki...?). És hol van még az este!

Ákos persze nem tehet semmiről és dal is jó, csak én gondoltam túl a mondanivalóját. Sőt, létezik is olyan ország, ahol a magántulajdon szent, a szerzett jogokat nem lehet elvenni a néptől és a törvény előtt mindenki egyenlő. Eszembe is jutott a neve, úgy hívják: Utópia.

Márta István

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48
E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

A Tisza-táj festője I. – Z. Tóth Sándor

Élet a dimenziók között

Festészet és zene

Azok közé tartozik, akik az élet több dimenzióját is megismerték, és boldog, hogy a hosszú vasutas lét után már csak a legkedvesebbnek, a festészetnek élhet. A neve elé felvett Z betűvel a névsor végére sorolta magát, de úgy gondolja, városa, Záhony tisztelete megér ennyit. Ritkán hiányzik képeiről a víz, ám többnyire az ember is ott van, hol szép, hol felemelő, vagy éppen elgondolkodtató módon, mint a Valahol Ukrajnában című képén, ami elé leültetett otthonában. Beszélgetésünk végére úgy éreztem, legalább két életet kell élni egyszerre, hogy kiteljesedjen az ember, és az egyikben sikeres legyen.

Honnan indult, volt-e a múltjában, ami alkotásra inspirálja?

Vasutas voltam, mozdonyvezetőként sokáig dolgoztam, ami egyfajta státuszszimbólum volt, meg mondhatnám, ma is az, vasúti berkekben. Jó apám kocsimester volt a tizennyolcas őrhelyen. Ő is státuszszimbólumnak gondolta, ha a fia mozdonyvezető lesz, és hát egy vasutas tradíciójú városban nem is lehetett nagyon más utam. Természetesen rögtön hozzá kell tennem, hogy én kicsi gyermekkorom óta festek, de nem lehetett ezzel kijönni az utcára, így lehet talán a legszebben fogalmazni. Mert munkás, melós körökben ferde szemmel nézték azt, aki művészetekkel foglalkozik valamilyen szinten, kicsit talán még mostanában is. Ezért én elég sokáig el voltam „bújva”, és közben dolgoztam, és festettem nagyon sok képet.

Tehát nem is látták a képeit?

Családon kívül nem sokan, leszámítva az én drága rajztanáromat, akit Széles Endrének hívnak (a közeli Fényeslitkén él), és akire a mai napig szeretettel gondolok. Tulajdonképpen ő hitette el velem, hogy van bennem spiritusz. Ez is mutatja, a pedagógusnak nagy felelőssége van abban, hogy milyen jövőt szán a tanítványának – annak a csiszolatlan gyémántnak.

Lehet mondani, hogy Széles Endrének köszönheti művészi pályafutásának kezdetét?

Nagyon nagy részben, mert ő segített, patronált, gyermek rajzversenyekre vitte a képeimet. Sosem felejttem el, egyszer egy szitát kellett rajzolni az iskolában, mindenki lerajzolta, és az enyémmre egyest adott, amin nagyon meg voltam lepődve. És akkor azt mondta, hogy „neked nem ilyen szitát kell rajzolni”. Akkor csináltam egy másikat, és arra már ötöst kaptam.

De nagyon fontos volt barátságom Németh Jóskával, itt, az utca végén, akivel az ötvenes években egy farostlemezzel jártunk a Tiszára, és a híd alatt mindig a vizet akartuk festeni. Rövid úton elzavartak onnan bennünket, mert akkoriban még nem volt ennyire „publikus” dolog, hogy mi csak úgy festegessük a Tisza-hídnál, ami ugye egyben a magyar-szovjet határ is volt. Ide kapcsolódik, hogy a legnagyobb szerelmem a festészet szempontjából a Tisza.

A Tisza, vagy a víz, vagy mindkettő...

Igen, a víz, és nagyon örülök annak, hogy a nagy elődöktől, Benczúr Gyulától, Munkácsytól, Pál Lászlótól, de még lehetne sorolni, nagyon hosszú a lista, szóval tőlük megtanultam vizet festeni.

Van-e találkozási pont a vasút és a festészet között?

Engem a mozdonyvezetés olyan nagyon nem fogott meg, érdekes módon mégis szakmai magasságokba jutottam, mert voltam oktató főmozdonyvezető, tehát oktattam a kadétokat, és a nyolcvanas években mozdonyirányító. Mozdonyvezetőként mindig nálam volt a rajzmappám, jól emlékszem, Bányából hoztam haza egy vonatot Eperjeskére, és a bejáratú jelző vörös volt. A hídról, ahogy lebukott a nap, nagyon szép táj tárult elém, és amilyen lassan csak tudtam, olyan lassan csorogtam rá a jelzőre, közben lerajzoltam a szentmártoni faluvéget, mert az onnan jól látható volt.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Ezzel a képpel – Szentmártoni templomdomb – nyertem meg a Záhony várossá avatásának alkalmából kiírt képzőművészeti pályázatot a nyolcvanas évek végén. Szakmai zsűri bírálta, többek között dr. Balogh Géza festőművész, aki a Nyíregyházi Főiskolán tanít. De a lényeg, hogy ez volt az első nyilvános szereplésem! És akkor jöttek a rácso-dálkozások, „hát na, te festel, ez fantasztikus”. Ez a fajta

rácso-dálkozás a mai napig így van. Pedig, dicsekvés nélkül, de igaz, hogy Európában is nagyon sok helyen ismernek, a személyes pátriámban pedig, „te festel”...? Na, hát ez nekem olyan furcsa, de igazolt is engem, hogy nem kell ezzel korán kijönni, mert ilyen a fogadókészség. Nem nagyon érdekli a népet, a művészetekhez keveseknek van vonzalmuk. De engem nem zavart, mert tudtam, én így is, úgy is festő leszek.

Mennyire ismert festő?

Mennyire? Mára tagja vagyok az Országos Képzőművészeti és Iparművészeti Társaságnak és az Első Kisvárdai Képzőművészeti Műhelynek, alapító tagja voltam 2011-ben a Magyar Művészek Világszövetségének. A kortárs festőművészek között szerepelek a kepafalon.hu portálon, és a magyarvagyok.com is felvett a hírességek közé, de a google is jó „cimborám”, sok mindent felhoz, ha beütik a nevemet. Hál’ Istennek nagyon sok barátom van a legkülönbözőbb művészeti ágakban, sokukkal napi szinten tartom a kapcsolatot. Fokmérője még a munkámnak, hogy 2009-ben Tiszai pillanatok címmel önálló kiállításom volt a Budai Várban, a Magyar Kultúra Színházában. A kiállításon túl kibővültek a művészekkel való kapcsolataim. Például, amikor odajött hozzám Molnár Károly solymári festőművész, kezembe nyomott egy névkártyát, és megkérdezte, szeretnék-e Horvátországban festeni, egy általa vezetett nemzetközi művésztelepen. Természetesen akartam, és így eljutottam Horvátországba, és ott is festhettem, például az

Eső után Jelsában című képemet. Jelsa Split térségében, Hvar szigetén található, ahová tízennégyen járunk festeni. Mindennap más főz, én többnyire slambuccal képviselem a magyar ízeket. De huszonöt éves barátság fűz Vincze László esztergomi festőhöz is, akivel Királyhelmeceen ismerkedtem meg, azóta minden nyáron együtt festünk.

Természetesen igyekszem tenni is a festészetért, ezért 2005-től szervezek egy nemzetközi alkotótábort, ami 2009-ig Zsurkon működött. Manapság pedig az eperjeskei Jármű

kúriában jövünk össze az erdélyi, kárpátaljai, felvidéki és magyarországi művészársaimmal, és zárásként egy-egy kiállításon mutatjuk be alkotásainkat. De többször jártam az Ajaki Képzőművészeti Alkotótáborban, ott is található képem az iskola falán – egy ajaki menyecske ihletett meg.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Festő, sokáig vasutas, de hogy jön a képbe a zene?

Volt honnan örökölni, mert szüleim jó énekhangú emberek voltak. Anyám nagyon szépen cimbalmozott, az apukám pedig ezredkürtösként szolgált. Az első hangszereim egy tangóharmonika volt, amivel megőriztettem a családot, mert reggel ötkor én már kinn ültem a kertben, a kukoricásban, és addig húztam a harmonikámat, amíg ki nem csiholtam egy dallamot belőle. Ezt gyorsan követte egy nagyobb harmonika, amivel az énekkart kísérem az általános iskolában, a szokásos Fel vörösök, proletárokat, meg a többi. Aztán következett a beat korszak, amikor minden második fiatal egy gitárral a hóna alatt mászkált. És ekkoriban jött az ismeretségem Gebuval – Balázs Sándorral – akivel jó barátságba kerültünk, és nagyon sokat blattoltunk. Ez azt jelentette, hogy leültünk kint, a fal tövébe a járdára, és soronként koppintottuk le, és próbáltuk megtanulni a dalokat.

Ebből lett a Szemafor?

Végeredményben igen, a hatvanas évek vége felé. Gebun kívül, aki szólógitározott, Hegedűs Sanyi volt a dobos, Halász Karcsi a basszus gitáros, Vajda Sándor – Langi – szaxofonozott, és Pokol Béla, aki most alkotmánybíró, ritmusgitározott. Csak ő nem volt vasutas, gimnázium után Pestre ment tanulni. Bélának érdekessége volt még, hogy balkezes, ezért át kellett neki húrozni a gitárt, én pedig akkor még csak énekeltem. Szóval ezek voltunk az alapító tagok.

A Szemaforról nagyon sokat lehetne beszélni, de egyet mindenképp meg kell említenem: Ez a zenekar Szabolcs megyéből a nyíregyházi Zenitet is megelőzve bejutott a Budai Ifjúsági Parkba, és ott zenélhetett húsz percet, mert megnyerte a megyei popfesztivált. Ez akkor óriási eredmény volt. Egyébként összesen több mint száz aktívan játszó tagja volt a zenekarnak az évtizedek során. Ki hosszabb, ki rövidebb ideig, de nekem olyan szerencsém volt, hogy hosszú évekig játszhattam ott, egy kihagyástól eltekintve, amikor Debrecenben dolgoztam. Érettségi után ott kezdtem a vasutat, ám a festészet természetesen ott is folytatódott. Minden hétvégén száznyolcvan forintért, ami akkoriban hatalmas pénz volt, modell után festettem a Meggyesi körben. (folytatjuk)

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

A SEBESSÉG KORLÁTAI

A rendőr megállít egy autót, négy idős nő ül benne.

- Asszonyom – szól a vezetőhöz – kérem, ne hajtson 20-szal, akadályozza a forgalmat!
- Én csak betartottam az ajánlott 21 kilométeres sebességet.
- Az a 21 nem az ajánlott sebesség, hanem az út száma.
- Ja, rendben, és köszönöm szépen!

A rendőrnek feltűnik, hogy síri csönd van a kocsiiban, egyik nő sem beszél.

- Mondja, miért ülnek az utasai ilyen dermedt csendben?
- Ó, ne is törődjön velük, mindjárt rendben lesznek. Tudja, most kanyarodtunk le a 230-as útról...

TANÁRI

Osztályfőnöki órán a tanárnő kérdezi a tanulókat, mindenki mondja el, kinek mi hiányzik otthon?

Ferike: Nekünk még nincs autónk!

Józsika: Nekünk még nincs dvd lejátszónk!

Móricka: Nekünk megvan mindenünk!

A tanárnő odafordul és megkérdezi, tényleg?

- Persze. A múltkor a fater késő este jött haza és behányt a szekrénybe, erre anyám ezt kiabálta: "Na már csak ez hiányzott!!!!"

Balogh Attila